

Raaf kijkt om zich heen.
Hij staat op het veld
waar hij altijd met Roef speelt.

Nee, domkop.

Het veld waar hij altijd
met Roef **speelde**.
Waar hij zijn lange witte
haren kamde tot de plukken
dansten door de lucht.

Wist je dat het haar
van Roef zacht was?
Zijn haar was zoooooo
zacht dat ...

STOP!
NU NIET
AAN DENKEN.



KLIK KLAK. KLIK KLAK. KLIK KLAK.

Een hoge-hakken-mevrouw loopt langs.
Naast haar loopt een keurig hondje.
Het mormel blaft vals naar Raaf.

KEF! KEF! KEF! KEF! KEF! KEF!

Het doet pijn aan je oren.
'Stil maar honne-pon,'
zegt de hoge-hakken-mevrouw sussend.
Honne-pon? Wie noemt zijn hond nou honne-pon?

Keffer zou beter passen.

Was Roef er nog maar.
Dan durfde dat kefbeest vast niet te blaffen.
Roef was zeker tien keer zo groot.
En tien keer zo lief.



De hoge-hakken-mevrouw
trekt het keffertje mee naar de vijver.
Maar goed ook, anders draait Raaf
dat mormel nog de nek om.
In de verte ziet hij een buurman
met zijn truttige poedel lopen.
Het lijkt wel **stomme-honden-dag**.

'Aaaah!!' gilt de hoge-hakken-mevrouw.

In de vijver spartelt iets.

'Honne-pon! Mijn honne-pon verdrinkt!'

Ha, die kleine keffer kan niet zwemmen.

Net goed.

Laat dat beest maar verzuipen.

De hoge-hakken-mevrouw blijft gillen.

'HELP! HELP!'

Ze gebaart naar Raaf om te komen.

Raaf kijkt om zich heen.

De buurman met de stomme poedel
is ook nergens te bekennen.

